

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 580/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Š., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. M. Š., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 2/2012 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2012 a jeho opravným uznesením z 25. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2012 faxom doručená a 24. júla 2012 písomne doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej obchodnou spoločnosťou Š., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. M. Š., vo veci namietaného porušenia jej

základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 2/2012 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2012 a jeho opravným uznesením z 25. mája 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 1. decembra 2011 požiadala Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“), aby jej stanovila preddavky na daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie roku 2011 inak, ako vyplýva zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), a to v sume 0 € polročne. Svoju žiadosť podala z dôvodu, že podľa nej suma preddavku, ako aj povinnosť platenia preddavku na daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie roku 2011, ktorá vyplýva zo zákona o dani z príjmov, je v rozpore s právom Európskej únie.

Daňový úrad rozhodnutím č. 602/232/173679/2011 z 13. decembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) určil sťažovateľke platenie preddavku na daň z emisných kvót v zdaňovacom období roku 2011 na II. polrok v sume 500 000 € s dátumom splatnosti 31. decembra 2011. Rozhodnutie daňového úradu sa stalo právoplatným 20. decembra 2012 a sťažovateľka uviedla, že následne určený preddavok na daň v sume 500 000 € zaplatila.

Sťažovateľka 6. februára 2012 podala krajskému súdu žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia daňového úradu. Sťažovateľka videla nezákonnosť napadnutého rozhodnutia daňového úradu v jeho nesprávnych skutkových a právnych záveroch rozporných s právom Európskej únie, a krajskému súdu preto navrhla zrušiť rozhodnutie daňového úradu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie daňového úradu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorá bola daná tým, že daňový úrad napriek výzve nepredložil krajskému súdu príslušný administratívny spis. Krajský súd rozsudkom v spojení s jeho opravným uznesením o trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľke priznal náhradu trov konania v sume 335,58 € avšak bez dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože nepreukázala, že je jej platcom.

Sťažovateľka namietala porušenie ňou označených základných a iných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu tak vo výroku o zrušení rozhodnutia daňového úradu a vrátení veci na ďalšie konanie, ako aj vo výroku o trovách konania.

Sťažovateľka namietala, že krajský súd predčasne a prísne formálnou aplikáciou ustanovenia § 250j ods. 3 OSP pristúpil k zrušeniu rozhodnutia daňového úradu pre jeho nepreskúmateľnosť, pritom podľa sťažovateľky krajský súd „rozhodoval bez toho, aby dôkladne zvážil dôsledky svojho konečného rozhodnutia“.

Sťažovateľka uviedla, že «Zrušením Rozhodnutia... Odporca (krajský súd, pozn.) spôsobil, že výhoda, priznaná Rozhodnutím daňového úradu Sťažovateľovi v podobe zníženia preddavku na daň na výšku 500 000 EUR polročne, bola Rozsudkom zrušená a navodila tak predchádzajúci, pre Sťažovateľa zjavne menej priaznivý stav, a to stav, kedy by Sťažovateľ k výške preddavku musel dospieť výpočtom podľa ustanovení zákona, ktorá však mnohonásobne prevyšovala výšku preddavku zníženú Rozhodnutím daňového úradu. Týmto úkonom Odporcu tak došlo k zásadnému pochybeniu v podobe odobratia v dobrej viere nadobudnutých práv a k narušeniu právnej istoty Sťažovateľa...

Ak Odporca zrušil Rozhodnutie daňového úradu, v zmysle zákona Rozhodnutie nikdy nebolo vydané a Sťažovateľ zrejme v zmysle zákona ex tunc nepožíval výhody, ktoré mu boli Rozhodnutím priznané (t. j. platiť znížený preddavok na emisnú daň). Avšak Sťažovateľ v skutočnosti (vychádzajúc z Rozhodnutia) zaplatil len znížený preddavok na emisnú daň. V zmysle zrušeného Rozhodnutia však Odporca spôsobil, že vlastne Sťažovateľ nezaplatil preddavok na emisnú daň v správnej výške, pretože keďže zrušil právny titul, z ktorého

Sťažovateľovi vyplývalo právo (platiť preddavok v nižšej ako zákonom stanovenej výške), od počiatku akoby Sťažovateľ mal povinnosť platiť preddavok vo výške stanovenej podľa § 51b Zákona o dani z príjmov (t. j. 100 %) a keďže Sťažovateľ tak neurobil (t. j. do 31. 12. 2011, kedy bol tento preddavok splatný), daňový úrad ho by zrejme mal mať povinnosť Sťažovateľa (striktne dodržiavajúc zákon) za to sankcionovať podľa § 156 ods. 1 písm. b) Zákona o správe daní...

Odporca... neposkytol tak Sťažovateľovi ochranu jeho legálne (resp. v dobrej viere) nadobudnutých práv, keď rozhodnutie daňového úradu bez ďalšieho zrušil a vec vrátil daňovému úradu na ďalšie konanie, čím bola Sťažovateľovi odňatá skoršie priznaná „výhoda“ v podobe zníženia preddavku Dane. Napriek tomu, že Odporca postupoval v zmysle rozhodovacích oprávnení priznaných mu zákonom, aplikoval právnu normu v súlade s ustanoveniami OSP a využil zákonnú možnosť zrušiť a vrátiť rozhodnutie správneho orgánu na ďalšie konanie, Sťažovateľ sa nestotožňuje s postupom Odporcu vzhľadom k tomu, že pri rozhodnutí neprihliadal na následky, ktoré Sťažovateľovi spôsobí, a že prijatím Rozsudku Sťažovateľa ukráti na jeho v dobrej viere nadobudnutých právach. Minimálne Rozsudok Odporcu je možné označiť za predčasný, pretože Odporca ústavne konformným spôsobom vo vzájomnej súvislosti neaplikoval jednotlivé ustanovenia OSP, aby sa v čo najväčšom možnom rozsahu pokúsil zabrániť do zásahu týchto v dobrej viere nadobudnutých práv. Takúto možnosť mal Odporca napríklad tým, že mohol a mal postupovať inter alia podľa § 53 a nasl. OSP...

Ak by odporca postupoval v súlade s ústavne konformným výkladom, neaplikoval by bez ďalšieho hneď po jedinej výzve zaslanej daňovému úradu na predloženie predmetného spisu ustanovenie § 250 j ods. 3 OSP tak, ako to vykonal, ale prednostne mohol a mal využiť donucovacie prostriedky, ktoré mu zákon zveruje do právomoci. Takýmito prostriedkami sú predovšetkým poriadkové opatrenia v zmysle ustanovenia § 53 a nasl. OSP, ktoré sa vyznačujú predovšetkým výchovnou funkciou a sú prostriedkom na zabezpečenie nerušeného a plynulého chodu konania pred súdom...

Takisto nie je možné súhlasiť s tým, že daňový úrad vykazoval znaky značnej pasivity. Ochota daňového úradu kooperovať sa prejavila aj tým, že daňový úrad dňa 19. 04. 2012 zaslal Odporcovi vyjadrenie k žalobe Sťažovateľa a v konečnom dôsledku, aj keď

oneskorene, predložil Odporcovi aj predmetný spis. Navyše, Sťažovateľ Odporcovi de facto poskytol kópiu celého spisu ako súčasť žaloby (formou príloh)...».

Ďalšia časť námietok sťažovateľky smerovala proti podľa nej nedôvodnému nepriznaniu náhrady DPH súčasne s priznaním náhrady trov konania, a to z dôvodu, že podľa krajského súdu nepreukázala, že je jej platcom. Sťažovateľka k namietanému výroku o trovách konania v tejto časti uviedla, že „Postup Odporcu pri skúmaní otázky priznania náhrady DPH považuje prinajmenšom za laxný. Odporca sa evidentne vôbec nezaoberal otázkou preskúmania, či právny zástupca platcom DPH je alebo nie je, pričom dokumenty predložené Sťažovateľom priamo indikovali skutočnosť, že právny zástupca Sťažovateľa platcom DPH podľa osobitného predpisu je. Takýmto dokumentom bola nielen žaloba Sťažovateľa adresovaná Odporcovi zo dňa 2. 2. 2012, ktorá na záver textu obsahovala pečiatku právneho zástupcu Sťažovateľa so všetkými povinnými náležitosťami vrátane tzv. IČO a IČ DPH, ale i Vyjadrenie Sťažovateľa k výzve zo dňa 14. 02. 2012 podanej dňa 08. 03. 2012, v ktorom si uplatnil náhradu trov konania vo výške 551,40 EUR vrátane DPH, kde sa takisto nachádzala pečiatka so všetkými týmito povinnými údajmi. Bez ďalšieho, v pochybnostiach mohol Odporca siahnuť po verejnom registri platiteľov DPH, v ktorom si na základe identifikačných údajov uvedených v pečiatke právneho zástupcu Sťažovateľa mohol overiť predmetnú skutočnosť a síce, že právny zástupca je platiteľom DPH. Takúto informáciu možno nepochybne považovať za verejne známu a teda nie je potrebné ju dokazovať. Napokon, Odporca sa mohol v pochybnostiach obrátiť priamo na Sťažovateľa a požiadať o doplnenie chýbajúcej informácie. O to viac by takýto postup bol správny, keďže voči Rozsudku nebolo možné sa odvolať. Sťažovateľ ani jeho právny zástupca však žiadnu obdobnú výzvu neobdržali. Konaním Odporcu bol tak právny zástupca Sťažovateľa poškodený na svojich právach, a to na základe skutočnosti, že opravným uznesením Odporcu bol Sťažovateľ ukrátený o náhradu DPH z náhrad za vykonané úkony, ktoré riadne vyčíslil a v zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., mal a má na uvedené právny nárok...

Voči Rozsudku nebolo možné sa odvolať. Hoci proti samotnému opravnému uzneseniu bolo možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky, prípadné podanie odvolania by v zmysle ustálenej

súdnej praxe bolo možné len voči tomu, či opravné uznesenie riadne odstránilo chybu v písaní, uvedenú v Rozsudku, alebo nie, teda či sa zosúladiť písomné vyhotovenie Rozsudku so zápisnicou. Nebolo však možné odvolať sa vo veci samej (t. j. ani voči časti Rozsudku, ktorým Odporca nepriznal Sťažovateľovi DPH.)...“.

Sťažovateľka videla porušenie ňou označených práv aj v tom, že podľa nej krajský súd na svojej úradnej tabuli nezverejnil oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku.

Sťažovateľka v úvode sťažnosti uviedla, že ju podáva „vo veci porušenia základných práv... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36, ods. 1 a ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 2/2012“, a v závere sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4S 2/2012 svojím postupom a rozsudkom č. k. 4S 2/2012-127 zo dňa 27. 04. 2012 a opravným uznesením sp. zn. 4S 2/2012-130 zo dňa 25. 5. 2012 porušil základné práva Sťažovateľa...“

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 2/2012-127 zo dňa 27. 04. 2012 a opravné uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 2/2012-130 zo dňa 25. 5. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie...“

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 2/2012 a rozsudkom krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením, ktorým krajský súd v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového úradu zrušil rozhodnutie daňového úradu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

Podľa sťažovateľky krajský súd formalisticky aplikoval ustanovenie § 250j ods. 3 OSP, keď nevyužil donucovacie prostriedky na odstránenie dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia daňového úradu a bez meritórneho posúdenia napadnutého rozsudku ho podľa citovaného ustanovenia zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka napriek tomu, že sama v žalobe o preskúmanie rozhodnutia daňového úradu navrhovala toto rozhodnutie zrušiť pre jeho nezákonnosť a vrátiť daňovému úradu na ďalšie konanie, zrušenie tohto rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť považovala za také, ktoré je v rozpore s jej označenými základnými a inými právami.

Sťažovateľka najmä zdôraznila, že zrušením rozsudku daňového úradu podľa nej došlo k zásahu do ňou dobromyseľne nadobudnutých práv týkajúcich sa rozsahu jej povinnosti platiť preddavky na daň z emisných kvót, ako aj za vytvorenie stavu právnej neistoty spôsobenej hrozbou povinnosti uhradiť úroky z omeškania z nezaplateného preddavku dane z emisných kvót.

Sťažovateľka namietala aj nedôvodnosť nepriznania jej náhrady DPH krajským súdom, ako aj nezverejnenie oznámenia o mieste a čase vyhlásenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36

ods. 2 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie,

že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup krajského súdu a jeho rozsudok v spojení s jeho opravným uznesením.

Po preskúmaní postupu a napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný postup a napadnutý rozsudok boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Naopak, krajský súd postupoval a rozhodol v súlade so zákonom a v jeho postupe a rozhodnutí nie je možné ustáliť také prvky formálnosti (ani pokiaľ ide o učinenie záveru o danosti dôvodu pre zrušenie rozhodnutia daňového úradu pre jeho nepreskúmateľnosť, ani pokiaľ ide o jeho záver o nepreukázanosti, že právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH), ktoré by dosahovali ústavnoprávny rozmer.

Sťažovateľka videla porušenie ňou označených základných a iných práv aj v spochybnení, že došlo k zverejneniu oznámenia o vyhlásení napadnutého rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu, a to z dôvodu, že krajský súd na jej žiadosť neposkytol informáciu potvrdzujúcu zverejnenie tohto oznámenia.

Ústavný súd v nadväznosti na túto argumentáciu sťažovateľky požiadal krajský súd o vyjadrenie k zverejneniu oznámenia o vyhlásení napadnutého rozsudku na jeho úradnej tabuli. Predseda krajského súdu reagoval na žiadosť ústavného súdu listom sp. zn. Spr 3576/12 z 11. októbra 2012, v ktorom uviedol: «Z obsahu vyjadrenia predsedníčky senátu vyplýva, že dňa 20. 04. 2012 na pokyn zákonného sudcu o oznámenie

miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku vo veci sp. zn. 4S/2/2012 bol tento prijatý kanceláriou dňa 20. 04. 2012 a v totožný deň aj realizovaný (č. l. 119). Kópia pokynu a jeho realizácie „oznámenie“ sa nachádza v spise. Oznam bol vyvesený na úradnej tabuli tunajšieho súdu v súlade s ust. § 156 ods. 3 O. s. p., taktiež bol zaznamenaný tento termín (20. 04. 2012) v programe podateľňa – register v zmysle Inštrukcie MS SR č. 8/2006 zo dňa 02. 05. 2006.

Na uvedenej úradnej tabuli bol oznam o vyhlásení rozsudku do 27. 04. 2012 vrátane, t. j. do dňa vyhlásenia rozsudku, kedy bol po vyhlásení rozsudku (v popoludňajších hodinách) zvesený.

Po oboznámení sa s danou vecou som zistil, že skutočnosti uvedené predsedníčkou senátu v predmetnom vyjadrení korešpondujú s obsahom spisového materiálu sp. zn. 4S/2/2012, o čom svedčí pokyn predsedníčky senátu zo dňa 20. 04. 2012 pre kanceláriu z č. l. 119 súdneho spisu vrátane úradného záznamu zo dňa 27. 04. 2012 a oznámenia o vyhlásení rozsudku v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p., ktoré Vám vo fotokópii zasielam v prílohe tohto vyjadrenia. V prípade potreby Vám bude spisový materiál uvedenej spisovej značky na Vašu žiadosť obratom zaslaný.

V súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľ mal žiadať o poskytnutie informácie o zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia uvedeného rozsudku, pričom listom zo dňa 06. 06. 2012 mu krajský súd oznámil, že požadovanú informáciu nie je možné sťažovateľovi sprístupniť, pretože ňou krajský súd nedisponuje, si Vám dovoľujem oznámiť, že Krajský súd v Bratislave ako povinná osoba v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) dňa 06. 06. 2012 vybavil iba jednu žiadosť týkajúcu sa poskytnutia informácií o verejnom vyhlásení rozsudku, a to pod číslom Spr. 6139/12, kde vydal rozhodnutie, ktorým z dôvodu podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o slobode informácií (teda, že nemá požadované informácie k dispozícii a nie je dôvod na postúpenie žiadosti) odmietol žiadosť pani J. B., B. (ktorá je/bola zamestnankyňou A. s. r. o., ktorá zastupovala obchodnú spoločnosť P., a. s. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4S/2/2012), zo dňa 28. 05. 2012 o sprístupnenie informácií – všetkých oznámení o verejnom vyhlásení rozsudku, ktoré boli od 01. 01. 2012 do 28. 05. 2012 zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave.

Z uvedeného je zřejmé, že žiadosť o poskytnutie informácie neobsahovala identifikáciu konkrétneho konania (v danom prípade vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 4S/2/2012, v ktorom malo byť oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnené na úradnej tabuli), na základe ktorého by bolo možné túto informáciu zistiť a žiadateľovi poskytnúť. V odôvodnení svojho rozhodnutia povinná osoba preto explicitne uviedla, že nie je v možnostiach povinnej osoby zistiť všetky predmetné oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku za žiadateľkou požadované obdobie. Ak teda sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza (túto skutočnosť nie je zo strany krajského súdu možné posúdiť, nakoľko mu predmetná ústavná sťažnosť nebola zaslaná), že žiadal o poskytnutie informácie vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu (sp. zn. 4S/2/2012), o ktorej bolo povinnou osobou dňa 06. 06. 2012 vydané rozhodnutie pod č. Spr. 6139/12 o odmietnutí žiadosti, takéto tvrdenie sťažovateľa sa nezakladá na pravde, resp. v zmysle vyššie uvedených skutočností ide z jeho strany o zavádzajúce tvrdenie, o čom svedčí obsah uvedenej žiadosti, ako aj obsah predmetného rozhodnutia, ktoré Vám taktiež v prílohe tohto vyjadrenia zasielam.»

Ústavný súd uzatvára, že vyjadrením predsedu krajského súdu v spojení s jeho prílohami bola v celom rozsahu vyvrátená dôvodnosť pochybnosti sťažovateľky o zverejnení oznámenia o vyhlásení napadnutého rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu. Preto ani túto časť argumentácie sťažovateľky nemožno hodnotiť ako takú, ktorá by mohla zadávať možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že za stavu, keď sa sťažovateľka sama domáhala žalobou o preskúmanie rozhodnutia daňového úradu a zrušenia tohto rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie pre jeho nezákonnosť a krajský súd predmetné rozhodnutie zrušil a vrátil na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť (teda napadnutý rozsudok nie je konečným rozhodnutím všeobecného súdu o právach a povinnostiach sťažovateľky), je objektívne vylúčená možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia ňou označených práv týmto rozsudkom.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom v spojení s opravným uznesením. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd uvádza, že podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením neboli porušené práva procesnoprávneho charakteru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva hmotnoprávneho charakteru, a preto ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 ústavy

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

K sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľky. Preto ak sťažovateľka namietala porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s porušením ňou označených základných a iných práv a ústavný súd možnosť porušenia týchto práv nezistil, potom odmietnutie sťažnosti v časti namietaného porušenia označených základných a iných práv pre jej zjavnú neopodstatnenosť sa vzťahuje aj na namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 a 3 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012